Eerste Kamer der Staten-Generaal

1

Vergaderjaar 1985–1986 Nr. 27d

16 631

Wijziging van bepalingen van het Burgerlijk Wetboek en de Faillissementswet in verband met de bestrijding van misbruik van rechtspersonen

VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR JUSTITIE[1]

Vastgesteld 2 mei 1986

Met belangstelling hadden de leden van de fractie van het **C.D.A.** kennis genomen van de uitvoerige memorie van antwoord. Zij wilden hierna nog bij een aantal aspecten van de hier aan de orde zijnde problematiek stilstaan.

Het was deze leden nog steeds niet geheel duidelijk waarom het beginsel van de collectieve verantwoordelijkheid van het bestuur noodzakelijkerwijze een hoofdelijke aansprakelijkheid met zich meebrengt van diegenen die deel uitmaken van het bestuurscollectief ook in situaties waarin van een optreden van het bestuur als zodanig geen sprake is geweest, doch slechts van een situatie waarin een individueel bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld buiten medeweten van de andere bestuursleden of zelfs tegen de uitdrukkelijke beslissing van het bestuur in. Waarom zou een afwijking in die situaties niet te rijmen zijn met de inhoud en strekking van het algemene beginsel van collectieve verantwoordelijkheid. In het huidige artikel 8 boek 11 BW is toch bijvoorbeeld ook een hoofdelijke aansprakelijkheid van bestuurders slechts voorzien «indien het een aangelegenheid betreft die tot de werkkring van twee of meer bestuurders behoort».

Voorts attendeerden deze leden in dit verband op een recent vonnis van de Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, (weliswaar in een strafzaak gewezen) waarin, – ontleend aan de NRC van 18 april 1986 –, onder meer zinsneden zouden voorkomen van (ongeveer) de navolgende inhoud:

«De Rechtbank acht in het geval van praktijken waarvan de heer X wel afwist, van doorslaggevend belang dat er binnen de Raad van Bestuur een taakverdeling bestond. In het takenpakket of aandachtsgebied van verdachte vielen niet de afdeling kredietverlening binnenland, organisatie van het binnenlands kantorennet of de sector buitenland. De geconstateerde onregelmatigheden deden zich juist voor op deze terreinen.»

«De Rechtbank vindt dat het verweer van verdachte hout snijdt dat hij erop mocht vertrouwen dat de binnen de Raad van Bestuur uitgesproken verboden zouden worden geëffectueerd, dat aanwijzingen daartoe zouden worden gegeven en nageleefd en dat volgens de binnen de bank gebruikte procedures zou worden gewerkt om aan de verboden gedragingen een halt toe te roepen.»

[1] Samenstelling: Mw. Leyten-de Wijkerslooth de Weerdesteyn (CDA), voorzitter, Wagemakers (CDA), Kuiper (CDA), Mw. J.H.B. van der Meer (PvdA), Van Veldhuizen (PvdA), Burkens (VVd), Heijne Makkreel (VVD), Glastra van Loon (D'66), Mw. Van Leeuwen (PSP), Hoekstra (CPN), Abma (SGP), De Gaay Fortman (PPR), Schuurman (RPF) en Van der Jagt (GPV)

De aan het woord zijnde leden wensten uitdrukkelijk niet geacht te worden een oordeel te hebben over het betreffende concrete geval. Het gaat hun uitsluitend om het meer algemene principe dat het niet onmiddellijk redelijk lijkt dat individuele onbehoorlijkheid van één persoon per definitie collectieve onbehoorlijkheid en aansprakelijkheid van andere personen met zich meebrengt enkel vanwege de omstandigheid dat degene die zich individueel onbehoorlijk gedroeg met die anderen deel uitmaakt van een bestuurscollectief. Ligt overigens naar het oordeel van de minister de aansprakelijkheid als gevolg van collectieve verantwoordelijkheid van een meerhoofdig bestuur van een vennootschap, in strafrechtelijke zin beslissend anders dan in civielrechtelijke zin? Indien bevestigend, welke argumenten liggen daar dan aan ten grondslag?

Waarom laat overigens naar het oordeel van de minister een individuele disculpatiemogelijkheid zich wel rijmen met het uitgangspunt van collegiale verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid van het bestuur en een individueel matigingsrecht niet? Dit laatste recht gaat qua inbreuk op dat beginsel toch veel minder ver dan een individuele disculpatiemogelijkheid.

In het voorlopig verslag hadden de aan het woord zijnde leden enige vraagtekens geplaatst bij de kwestie of de inhoud van artikel 138 lid 2 wel geheel logisch is. Deze leden wilden niet verhelen dat de beschouwingen op pagina 11 en 12 van de memorie van antwoord de op dat punt bestaande twijfel bepaald niet heeft weggenomen. In het voorlopig verslag is immers door deze leden gesteld dat de betreffende wettelijke regel uitsluitend logisch te duiden lijkt indien het niet naleven van de publicatieverplichting geacht kan worden per definitie steeds samen te vallen met een zodanig financieel mismanagement van het bestuur dan wel misbruik van de rechtspersonen – kortom kennelijk onbehoorlijk bestuur – dat daaruit eventueel het faillissement van die rechtspersoon kan resulteren. Deze leden konden slechts constateren dat deze logische consequentie door de minster ook wordt getrokken daar waar blijkens de beantwoording de basis van het betreffende artikel blijkt te zijn de aanname dat uit de verwaarlozing van de publicatieplicht zijnde een bepaalde specifieke verplichting drukkende op het bestuur, steeds en per definitie, kan worden afgeleid dat er in het algemeen sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Acht de minister deze dwingende afleiding c.q. fictie mede gelet op de buitengewoon ingrijpende gevolgen die een en ander zal kunnen hebben voor betrokkenen, redelijk en aanvaardbaar indien acht wordt geslagen op de navolgende omstandigheden:

– Tot februari 1986 is door het Openbaar Ministerie – althans dat leidden deze leden af uit het gestelde op pagina 10 van de memorie van antwoord – nimmer strafrechtelijk opgetreden tegen het niet naleven van de publicatieverplichting, zijnde thans in de optiek van de minister toch een «verwaarlozing van een fundamentele bestuursverplichting».

– Ingevolge de overgangsbepaling telt de verwaarlozing van de publicatieplicht voorafgaande aan de inwerkingtreding van deze wet mee bij beoordeling van de vraag of zich de situatie voordoet zoals bedoeld in artikel 138 lid 2.

– Blijkens de weergave van een onderzoek in Elseviers Weekblad van 1 maart 1986 had op dat moment circa 50% van de betrokken vennootschappen in strijd met de op hen drukkende verplichtingen, de jaarstukken nog niet gepubliceerd. Volgens recentere gevallen zou thans sprake zijn van 30% die nog niet gepubliceerd heeft, zijnde derhalve circa 50.000 besloten vennootschappen.

In verband met artikel 138 lid 2 wilden de aan het woord zijnde leden voorts nog stilstaan bij de consequentie van het jaarlijks moeten publiceren vóór een bepaalde datum en het tijdstip waarop in datzelfde jaar, het faillissement van de betreffende vennootschap zou worden uitgesproken. Indien en naarmate beide tijdstippen verder van elkaar verwijderd zijn, is het (relatief) meer aanvaardbaar om te constateren, c.q. aan te nemen

dat door het bestuur de publicatieverplichting niet is nagekomen. Indien het uitspreken van een faillissement echter slechts enkele dagen na bedoelde uiterlijke publicatiedatum heeft plaatsgevonden, is het minder aanvaardbaar alsdan uit te gaan van het niet naleven van de publicatieverplichting. Kan in zo'n geval dan wellicht een beroep worden gedaan op de clausule dat een onbelangrijk vezuim, zijnde in zo'n geval (min of meer fictief) een geringe termijnoverschrijding, niet in aanmerking wordt genomen? Deze leden zouden in die situaties een zodanig beroep op die clausule met name aanvaardbaar vinden omdat het bestuur van een vennootschap een beperkt aantal dagen vóór het faillissement ook nog weleens andere zaken aan hun hoofd hebben dan het opstellen en goedkeuren van jaarstukken over het afgesloten boekjaar en daarnaast ook gewoonweg de gelden kunnen ontbreken om deugdelijke jaarstukken over het voorafgaande jaar te doen opstellen.

Op pagina 23 stelt de minister dat hij de vraag of een dergelijke locale manager zich te zijnder disculpatie er op kan beroepen dat hij geen bestuurder is, dat hij beperkte bevoegdheden heeft en sterk afhankelijk is van het bestuur dan ook ontkennend zou willen beantwoorden. Dit antwoord verwonderde de aan het woord zijnde leden enigszins daar waar de minister bij de behandeling in het algemeen van de disculpatiemogelijkheid van artikel 138 lid 3 de omstandigheid van de eventuele afwezigheid van een bestuurder bij de besluitvorming dan wel de omstandigheid dat een bestuurder toen overstemd is, relevant heeft bevonden. Die twee omstandigheden kunnen zich toch juist bij een locale manager wel voordoen juist omdat hij geen bestuurder is, slechts beperkte bevoegdheden heeft en sterk afhankelijk is van het bestuur.

Op pagina 37 van de memorie stelt de minister dat hij geen bijzondere voornemens heeft opgevat om aan de betrokkenen voorlichting te geven over de inhoud en de consequenties van het wetsvoorstel wanneer dit eenmaal kracht van wet heeft gekregen. De minister beargumenteert zulks door te stellen dat het wetsvoorstel tot dusverre reeds een zeer ruime mate van aandacht heeft gehad bij alle betrokkenen. Op 13 februari 1986 is door het Koninklijk Nederlands Ondernemers Verbond aan de minister een rapport aangeboden dat de resultaten bevat van een onderzoek onder directeuren/groot aandeelhouders van besloten vennootschappen naar aanleiding van een aantal recente wijzigingen op het terrein van wetgeving en rechtspraak sociale verzekering. Een van de conclusies van dit rapport luidt onder meer dat slechts «ruim de helft van de ondervraagden inhoudelijk bekend is met een of meer van de aanhangige wijzigingen in de aansprakelijkheid». Voor wat betreft het tweede misbruikontwerp kan daaraan worden toegevoegd dat «vrijwel niemand op de hoogte is van de melding bij betalingsonmacht en de omkering van de bewijslast». Geven de resultaten van dit onderzoek de minister alsnog aanleiding voorlichtingsactiviteiten ter zake te overwegen?

Deze leden wilden vervolgens stilstaan bij de kwestie van de nieuwe regeling van de uitgifte en levering van aandelen op naam. Deze leden hadden de indruk dat de redenering op pagina 29 van de memorie van antwoord langs een aantal problemen heen gaat doordat zij uitsluitend gericht lijkt te zijn op de vraag wat het constitutieve element van de levering is. Deze leden hadden voorts de indruk dat daarbij het constitutieve karakter van de levering wordt verward met de «constitutieve aspecten» van de mededeling aan de vennootschap «in die zin, dat een persoon aan wie aandelen zijn overgedragen tegenover de vennootschap alleen dan als aandeelhouder kan gelden, indien de bedoelde mededeling heeft plaatsgevonden» (zie pagina 28).

Deze leden concludeerden dat zowel de tekst van als de toelichting bij amendement nr. 31 volkomen duidelijk zijn t.a.v. het constitutieve element van de levering. Dit is de notariële akte respectievelijk de depotakte respectievelijk het aanbieden ter registratie van de onderhandse akte.

Ten aanzien van de werking tegenover de vennootschap lijkt de tekst van het amendement eveneens overduidelijk: «De levering werkt tegenover de vennootschap *eerst vanaf het tijdstip* waarop zij overeenkomstig het bepaalde in dit lid ... aan haar is medegedeeld». Dwingerder kan de wet het toch niet zeggen: geen werking dan na de mededeling op de voorgeschreven wijze?

De door de minister omhelsde redenering van Eisma lijkt geheel en al tegen de tekst van het amendement in te gaan. Tot welke consequenties zal dit in de praktijk leiden? Wanneer de tekst van de wet duidelijk zou zijn staat het de rechter dan vrij die tekst in tegengestelde zin uit te leggen? Mag de justitiabele er op vertrouwen, dat de rechter dat zal doen? Rechtspraak en doctrine geven allerminst duidelijk antwoorden op deze vragen. Gevolg: rechtsonzekerheid.

De redenering van Eisma lijkt haaks te staan op de tekst van de wet voor zover zij inhoudt, dat de BV «die er blijk van geeft dat zij de nieuwe aandeelhouder als zodanig erkent, zich er niet meer op kan beroepen dat die mededeling haar niet is gedaan». Deze redenering komt er immers op neer, dat de BV de levering jegens zich kan laten werken zonder dat enige formele mededeling aan haar is gedaan.

De redenering van Eisma bergt bovendien nog een groot aantal onzekerheden in zich.

Blijkbaar staat het de BV, volgens deze redenering, vrij «de nieuwe aandeelhouder» al dan niet als zodanig te erkennen. Zie ook pagina 29 in het midden: «verschaft anderzijds aan de vennootschap de bevoegdheid om te verlangen dat die mededeling op de voorgeschreven wijze wordt gedaan». De vennootschap zou dus op grond van haar informeel (en wellicht onvolledig of onjuist) ter kennis gekomen berichten in het ene geval wel een overdracht jegens zich kunnen laten werken en in het andere niet. Een dergelijke «regeling» schept onzekerheid bij degenen die overdragen en opent wellicht de mogelijkheid van misbruik door de vennootschap.

Tot welke onduidelijke consequenties deze redenering mogelijkerwijze zou kunnen leiden blijkt reeds uit het betoog van de minister onderaan pagina 29 en bovenaan pagina 30: «Als zij weet van de overdracht maar nog niet in het bezit is van een afschrift van de akte, dan doet zij er goed aan om zowel het dividendrecht als het stemrecht van de vervreemder op te schorten en voorts de verkrijger niet tot de aandeelhoudersvergadering toe te laten, noch dividend aan hem uit te keren». Zie ook pagina 31 midden. Dit betoog lijkt, om met de woorden van de minister te spreken, wat onstuimig. Waar haalt de vennootschap het recht vandaan de rechten van de vervreemder «op te schorten»? Voor wat betreft het ontzeggen van rechten aan de verkrijger lijkt dit betoog overigens in strijd met de door de minister omhelsde interpretatie van Eisma, die er juist in resulteert, dat de vennootschap de verkrijger als aandeelhouder zou moeten beschouwen.

Dit resultaat lijkt echter de aan het woord zijnde leden minder gewenst. Er behoort toch een vast aanknopingspunt te zijn voor de bevoegdheid tot uitoefening van aandeelhoudersrechten, niet een discretionair «blijk geven van erkenning als zodanig» door de vennootschap.

Wat betekent de zinsnede: «de vennootschap die er blijk van geeft dat zij de nieuwe aandeelhouder als zodanig erkent»? Eisma spreekt in zijn door de minister aangehaalde artikel over «uitdrukkelijk er blijk van heeft gegeven» en noemt als voorbeelden het tot een aandeelhoudersvergadering toelaten, het daarvoor oproepen en het uitbetalen van dividend. De minister noemt deze voorbeelden en het woord «uitdrukkelijk» niet. Aangenomen, dat hij toch hetzelfde als Eisma bedoeld, rijzen weer vragen. Het oproepen en toelaten tot een aandeelhoudersvergadering behoeft geenszins «blijk te geven van een erkenning als verkrijger». De verkrijger kan immers reeds aandeelhouder, certificaathouder, pandhouder of vruchtgebruiker zijn. Ook kan hij bestuurder of commissaris zijn en uit

dien hoofde opgeroepen of toegelaten worden. Wanneer is er sprake van «blijk geven van een erkenning als verkrijger»?

Voor derden is die «erkenning» doorgaans niet kenbaar en is de gerechtvaardigdheid ervan niet te verifiëren. Toch kunnen zij, bijvoorbeeld als mede-aandeelhouder er groot belang bij hebben te kunnen verifiëren wie de aandeelhoudersrechten jegens de vennootschap mogen uitoefenen.

Het betoog in de laatste alinea van pagina 29 doet enigszins onwerkelijk aan. Het komt er op neer, dat de justitiabele zich «braaf» aan de «regeltjes» van het amendement moet houden en dat er dan geen problemen zullen rijzen. Dit betoog valt moeilijk te rijmen met de met kennelijke instemming van de minister op pagina 33 bovenaan gegeven weergave van een opstel van Westbroek, waarin deze stelt, dat de huidige regeling van aandelenoverdracht al te moeilijk is voor de praktijk. In de huidige regeling staat mededeling aan de vennootschap, als constitutief vereiste voor de levering zelf, centraal. In de regeling van het amendement behoeft die mededeling volgens de minister zelf helemaal geen rechtsgevolg meer te hebben. Moet er onder die omstandigheden van worden uitgegaan, dat de praktijk zich nu ineens wèl aan de wettelijke voorschriften gaat houden?

Waarop is een dergelijke veronderstelling gebaseerd? Voorzover zij te optimistisch zal blijken, zal er ruimte zijn voor toepassing van de interpretatie Eisma-minister van lid 3 met alle daaraan verbonden onzekerheden en mogelijke ongewenste consequenties.

In de interpretatie van de minister vervangt het amendement dus op zijn best de ene onzekerheid door een andere. De thans bestaande onzekerheid dat niet exact vast zou staan wanneer de levering voltooid is (een in de praktijk nauwelijks gevoelde onzekerheid) maakt plaats voor een in de praktijk ongetwijfeld veel zwaarder wegende onzekerheid wanneer een overdracht jegens de vennootschap werkt zolang zij niet is «medegedeeld».

Op pagina 34 stelt de minister, dat de in lid 3 bedoelde mededeling pas dan kan geschieden als er een door beide partijen ondertekende akte van levering is. Dit vereiste wordt wel sterk ondergraven door de interpretatie-Eisma die hetzelfde rechtsgevolg jegens de vennootschap reeds verbindt aan het «weten van de overdracht» bij de vennootschap zonder dat haar enig geschrift bekend behoeft te zijn.

Deze leden willen voorts stilstaan bij de navolgende passage op pagina 27 van de memorie van antwoord:

«In Frankrijk moet de overdracht in een akte worden neergelegd en, willen zij tegen derden werken, worden gedeponeerd bij het handelsregister, in het Verenigd Koninkrijk is een dergelijk depot eveneens vereist».

Voorzover deze leden op dit moment kunnen beoordelen is de laatste zin in dit citaat onjuist. Er is geen sprake van dat in het Verenigd Koninkrijk de zogenaamde «stock transfer form» moet worden gedeponeerd bij het handelsregister.

Wellicht zijn de navolgende twee zaken verward. Enerzijds bestaat er een compagniesregister dat met ons handelsregister vergelijkbaar is. Overdrachten van aandelen worden daar niet in geregistreerd. Wel zijn vennootschappen verplicht bij hun jaarlijkse opgave aan de compagniesregister een lijst van hun «members» (aandeelhouders) toe te voegen.

Geheel los daarvan moet iedere vennootschap een aandelenregister hebben (er zijn geen vennootschappen met uitsluitend aandelen aan toonders). Dit register heet de Compagny's register. Teneinde de overdracht van een aandeel jegens de vennootschap te doen werken moet deze in de compagny's register worden ingeschreven. Daartoe moet een op zijn minst door de overdrager getekende stock transfer form aan de vennootschap worden overgelegd. Het staat de vennootschap niet vrij de verkrijger van een aandeel als zodanig te erkennen zolang deze niet in de compagny's register is opgenomen, zelfs niet indien de vennootschap op de hoogte is van het feit dat er een overdracht heeft plaats gevonden.

Het gestelde met betrekking tot de situatie in Frankrijk is weliswaar juist, doch in dit verband op een essentieel onderdeel onvolledig in zoverre als de betekening aan of de aanvaarding door de vennootschap niet wordt vermeld. Van wezenlijk belang in dit verband is echter dat de Franse regeling voor werking jegens de vennootschap uitgaat van een duidelijk bepaalbaar rechtsfeit: betekening of aanvaarding bij authentieke akte. Daarmee is de regeling voor wat betreft de werking jegens de vennootschap vergelijkbaar met de thans in ons land bestaande regeling.

Deze leden hebben zich voorts laten voorlichten over de wijze van levering van aandelen inclusief de werking tegenover de vennootschap zoals zulks geregeld is onder het recht van Duitsland, België, Denemarken, Italië, Zwitserland, Oostenrijk en Luxemburg. Op basis daarvan concluderen zij dat een systeem van een inhoud zoals in de memorie van antwoord uiteengezet inhoudende – meer algemeen gesteld – de bevoegdheid van de vennootschap om de verkrijger al dan niet als zodanig te erkennen *vóór* een objectief bepaald c.q. bepaalbaar tijdstip van registratie, betekening aan en of formele erkenning door de vennootschap, ons land voor zo'n belangrijke kwestie als de levering van aandelen en de werking van de overdracht ten opzichte van de vennootschap in een volstrekte uitzonderingspositie zou plaatsen. Dit lijkt ongewenst in een tijd waarin juist gestreefd wordt naar harmonisatie van het vennootschapsrecht in de EEG.

Deze leden zagen gaarne het commentaar van de minister op vorenstaande beschouwingen tegemoet.

Voor wat betreft het niet overnemen van het huidige artikel 196(2) – een kennelijke omissie – vermag het betoog op pagina 34/35 niet onmiddellijk te overtuigen. Waarom is het oude artikel 86(4) dan wèl overgenomen? Waarom is ook artikel 474h(3) BRv gehandhaafd?

Hoe verhoudt overigens de regeling van het amendement zich tot artikel 474h BRv? Kan bij executie van aandelen op naam registratie achterwege blijven? Kan de zogenaamde incourante markt geheel of gedeeltelijk gerekend worden tot «een andere gereglementeerde markt» zoals bedoeld in artikel 86 lid 4?

De aan het woord zijnde leden wilden tenslotte ten aanzien van de nieuwe regeling van de uitgifte en levering van aandelen op naam in dit stadium nog het navolgende opmerken.

In de statuten van vrijwel alle besloten vennootschappen zijn artikelen opgenomen die betrekking hebben op de wijze van uitgifte en levering van aandelen op naam. De inhoud van die artikelen is over het algemeen grotendeels ontleend aan de huidige wettelijke regels terzake.

Nadat dit wetsvoorstel kracht van wet zou hebben verkregen, zou zulks in beginsel dienen te leiden tot wijziging van de statuten bij die vennootschappen, zulks teneinde een afwijking van de inhoud van de statuten en de tekst van de wet met alle verwarring die daaruit zou kunnen volgen, te vermijden.

Inmiddels heeft de minister de commissie Vennootschapsrecht advies gevraagd over de in het wetsvoorstel opgenomen nieuwe regeling voor de levering van aandelen op naam. De aan het woord zijnde leden hadden de indruk dat het geenszins denkbeeldige risico bestaat dat deze commissie, uitgaande van het gegeven dat door de wetgever de registratie van overdrachten wenselijk wordt geacht, een reeks van zakelijke argumenten zal aandragen die de minister c.q. de wetgever zal overtuigen van de wenselijkheid van een min of meer ingrijpende wijziging c.q. aanvulling van de thans in dit voorstel van wet terzake opgenomen artikelen. Nadat die voorgestelde wijzigingen alsdan in de wetstekst zouden zijn aangebracht, zou een tweede golf van statutenwijzigingen het gevolg zijn. Zelfs indien aangenomen zou worden dat de eerste golf van statutenwijziging achterwege zou blijven, moet de hiervoor aangegeven gang van zaken uit het oogpunt van rechtszekerheid onwenselijk worden geacht. Op pagina 33 stelt de minister dat indien het advies van de voormelde commissie

zou strekken tot aanvulling van de wettelijke regeling het hem wenselijk lijkt dat zo'n aanvulling op korte termijn in de vorm van een wetsvoorstel aan de Staten-Generaal wordt voorgelegd, doch dat hij evenwel geen enkele noodzaak ziet om de inwerkingtreding van het wetsvoorstel 16 631 in verband daarmee uit te stellen. Is de minister wellicht bereid in overweging te nemen om op korte termijn artikel V van het voorstel van wet zodanig te wijzigen dat invoering van artikel 86, 91, 196 en 200 zou kunnen worden uitgesteld tot een door de minister nader te bepalen tijdstip welke mogelijkheid de minister dan zou kunnen benutten indien het advies van de commissie Vennootschapsrecht hem daartoe aanleiding geeft?

Vertrouwende, dat de regering bereid is op het vorenstaande vóór de openbare beraadslaging schriftelijk te antwoorden, acht de commissie die beraadslaging voldoende voorbereid.

De voorzitter van de commissie,
Mevrouw Leyten-de Wijkerslooth de Weerdesteyn

De griffier van de commissie,
Mevrouw Dijkstra-Liesveld